

Sygn. akt *XIV U 2597/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Magdalena Daria Figura</i>
Protokolant:	protokolant sądowy Rafał Pawłowski

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy M. M.

przeciwko **Z. w Warszawie**

o emeryturę

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Z. w W.

z dnia 30 września 2016 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. M. prawo do emerytury od dnia 1 września 2016 roku nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Magdalena Daria Figura

Sygn. akt XIV U 2597/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 września 2016 r., znak (...), Z.w W. odmówił M. M. prawa do emerytury na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ze względu na nieudowodnienie na 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy i 23 dni i składkowe w wymiarze 26 lat, 8 miesięcy i 11 dni, co daje łącznie staż sumaryczny w wymiarze 27 lat, 3 miesięcy i 4 dni, w tym brak stażu pracy w warunkach szczególnych. (decyzja, nienumerowane karty a.r.)

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. M., który wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury oraz o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków wskazanych w odwołaniu na okoliczność pracy w szczególnych warunkach w zakładach (...) na wydziale (...) i (...) S.A. na stanowisku spawacza. Odwołujący się wskazał, że w okresie od 1974 r. pracował na stanowisku ślusarz-spawacz, a od 1976 r. do 30 września 1995 r.

na stanowisku spawacza. Odwołujący się podał, że w 1995 r. (...) S.A. w W. została postawiona w stan upadłości, co z uwagi na zwolnienie wielu pracowników i nieprawidłowości w funkcjonowaniu pracodawcy uniemożliwiło mu uzyskanie wówczas świadectwa pracy w szczególnych warunkach potwierdzającego ww. okres zatrudnienia. Nie było to również możliwe w późniejszym okresie, ponieważ dokumentacja pracownicza nie została przekazana do właściwego archiwum, lecz prawdopodobnie uległa zniszczeniu w akcie wandalizmu. (odwołanie, k. 2-3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, ponieważ zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i jest prawnie, i faktycznie uzasadniona. W uzasadnieniu wskazano, że odwołujący się, ur. (...), 19 września 2016 r. złożył wniosek o emeryturę. Na podstawie załączonych dokumentów Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za udokumentowane na 1 stycznia 1999 r. 27 lat, 3 miesiące i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Wobec nieudokumentowania 15-letniego okresu pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił prawa do emerytury. (odpowiedź na odwołanie, k. 5-6)

W toku postępowania przed sądem strony podtrzymały swe dotychczasowe stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się M. M. urodził się (...), wobec tego 60 lat ukończył w 2016 r. 19 września 2016 r. złożył wniosek o emeryturę. Odwołujący się, będąc członkiem otwartego funduszu emerytalnego, wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. (wniosek o emeryturę, nienumerowane karty a.r.)

W okresie od 1 września 1971 r. do 30 września 1990 r. M. M. był zatrudniony w Zakładach (...) w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach ślusarz, ślusarz-spawacz.

W okresie od 1 października 1990 r. do 21 października 1990 r. był zatrudniony w Zakładach (...) w likwidacji w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza.

W okresie od 22 października 1990 r. do 30 września 1995 r. był zatrudniony w (...) S.A. w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach spawacza oraz robotnika kwalifikowanego-spawacza.

W okresie od 23 kwietnia 1976 r. do 15 kwietnia 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(świadectwo pracy z 28 września 1990 r.; świadectwo pracy z 20 października 1990 r., akta osobowe M. M. z Zakładów (...) w W. przechowywane w archiwum Ministerstwa (...); świadectwo pracy z 30 września 1995 r., akta osobowe M. M. z (...) S.A. w W. przechowywane przez Archiwum Państwowe w W. Archiwum Dokumentacji Osobowej i Płacowej w M.)

W okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w W. oraz w (...) S.A. w W. (będącym następcą prawnym (...)) odwołujący się wykonywał prace spawalnicze, polegające na spawaniu cystern i zbiorników ciśnieniowych wewnątrz i na zewnątrz zbiorników produkowanych przez zakład pracy, cięciu palnikiem, podgrzewaniu spoiny wewnątrz zbiornika, w pełnym wymiarze czasu pracy, także w godzinach nadliczbowych, w systemie zmianowym, w narażeniu na opary. Otrzymywał dodatek do wynagrodzenia z tytułu pracy w warunkach szkodliwych oraz mleko. (zeznania świadka R. Z., k. 16-17; zeznania świadka Z. K., k. 17-18; zeznania odwołującego się M. M., k. 19-20)

W powyższym okresie zatrudnienia od 17 czerwca 1974 r. do 22 kwietnia 1976 r. był zatrudniony na stanowisku ślusarza. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej od 2 maja 1978 r. podjął zatrudnienie na stanowisku ślusarza-spawacza, na którym pracował do 30 września 1982 r., od 1 października 1982 r. do 21 października 1990 r. pracował jako spawacz, a od 22 października 1990 r. do 30 września 1995 r. na stanowisku robotnika kwalifikowanego-spawacza. (akta osobowe M. M. z Zakładów (...) w W. przechowywane w archiwum Ministerstwa Rozwoju)

Spełniają przesłanki uznania za wykonywane w szczególnych warunkach prace odwołującego się w okresie od 2 maja 1978 r. do 30 września 1982 r., od 1 października 1982 r. do 21 października 1990 r., od 22 października 1990 r. do 30 września 1995 r., tj. w łącznym wymiarze 17 lat 4 miesięcy i 29 dni, z wyłączeniem 7 dni urlopu bezpłatnego, bowiem wykonywane prace odpowiadają rodzajowi prac wymienionemu w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dział XIV: Prace różne, poz. 12: prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, bowiem były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie spełniają przesłanek uznania za wykonywane w szczególnych warunkach prace odwołującego się w okresie od 1 września 1974 r. do 22 kwietnia 1976 r., ponieważ odwołujący się jako podstawowe wykonywał w tym okresie prace spawalnicze, jednak materiał dowodowy nie umożliwił ustalenia rzeczywistej aktywności odwołującego się w tym okresie.

Okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od 23 kwietnia 1976 r. do 15 kwietnia 1978 r. nie jest okresem pracy w rozumieniu Kodeksu pracy, lecz jest okresem służby w rozumieniu ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP. Z uwagi na to, że odwołujący się w okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej nie miał statusu pracownika, o którym mowa w art. 31 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, okresu tego nie można wliczać do okresu prac wykonywanych w szczególnych warunkach. (opinia biegłego z zakresu BHP, k. 37-45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zgromadzonych w aktach sprawy i ubezpieczeniowych dokumentów oraz akt osobowych odwołującego się z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w W. oraz w będącej ich następcą prawnym (...) S.A. w W. przechowywanych przez odpowiednio archiwum Ministerstwa Rozwoju oraz Archiwum Państwowe w Warszawie Archiwum Dokumentacji Osobowej i Płacowej w Milanówku, a także na podstawie zeznań odwołującego się M. M. i świadków: R. Z. i Z. K. oraz opinii biegłego z zakresu (...) powołanego w niniejszym postępowaniu.

Sąd dał wiarę wskazanym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich wartości dowodowej, a nadto brak jakichkolwiek podstaw, by podważać ich rzetelność czy prawidłowość. Podobnie za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania odwołującego się i świadków, nie znajdując żadnych uzasadnionych podstaw, które podważyłyby ich wiarygodność. Zeznania odwołującego się oraz powołanych w sprawie świadków znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów, a nadto są logiczne, wewnątrznie i wzajemnie spójne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. M. M. logicznie i przekonująco uzasadniał, dlaczego uważa, że jego praca w kwestionowanym okresie powinna być uznana za pracę w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w sporządzonej przez biegłego opinii należy podzielić w całości. Opinia ta została bowiem wydana po wnikliwej analizie całości dokumentacji osobowej odwołującego się zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych odwołującego się z uwzględnieniem treści zeznań samego odwołującego się i świadków powołanych w niniejszej sprawie. Opinia biegłego jest wyczerpująca, a także została sporządzona w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawia wątpliwości co do dokładnego określenia rodzaju prac wykonywanych przez odwołującego się w spornym okresie zatrudnienia. Podkreślenia wymaga również, że biegły sądowy opiniujący w niniejszej sprawie w należyty sposób wyjaśnił przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazał, na czym oparł swe tezy i co stanowiło ich podstawę.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Nadto należy zauważyć, że druga strona postępowania nie przedstawiła żadnych wniosków dowodowych, w szczególności pozwalających na dokonanie innych ustaleń faktycznych ani nie kwestionowała wartości dowodowej już przeprowadzonych dowodów, w tym zeznań świadków i odwołującego się, a nadto nie wniosła zastrzeżeń do opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu BHP.

Wobec powyższego w ocenie Sądu Okręgowego materiał ten może stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy M. M. posiada na 1 stycznia 1999 r. udokumentowany co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnym charakterze lub w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 887) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl ustępu 2 powołanego artykułu emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 2 tej ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Zgodnie zaś z art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z powyższym, w niniejszym przypadku dla pracownika urodzonego po 31 grudnia 1948 r. należało zastosować przepisy dotychczasowe. Zasady zaś nabywania emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach uregulowane zostały w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (Dz.U.1983 nr 8, poz.43 ze zm.)

Wskazany akt prawny w § 4 ust. 1 stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie zaś z treścią art. 27 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej ubezpieczonym przysługuje emerytura, jeśli mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje fakt, M. M., urodzony (...), spełnia warunek dotyczący osiągniętego wieku wymaganego dla mężczyzny, który wynosi 60 lat. Odwołujący się wymagany wiek osiągnął 10 sierpnia 2016 r. Ponadto zaznaczyć należy, że M. M. spełnia również warunek udokumentowania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, wynoszącego zgodnie z cytowanym wyżej przepisem 25 lat dla mężczyzn. Przedstawione przez odwołującego się dokumenty w postaci świadectw pracy słusznie zostały przez ZUS uznane za właściwą podstawę dla określenia wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych, które łącznie wyniosły 27 lat, 3 miesiące i 4 dni.

Nie budzi przy tym wątpliwości, że wskazany wymóg został przez ubezpieczonego spełniony do dnia wejścia w życie ustawy, czyli 1 stycznia 1999 r., co jasno wynika z wyliczeń ZUS. Co więcej, zasadne jest wskazanie, że odwołujący się wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Wskazana ustawa emerytalna dla oceny, czy dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze odsyła do stosowania przepisów powoływanego już wyżej rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do treści § 1 ust. 1 tego aktu prawnego rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Ponadto zgodnie z treścią § 2 ust. 1 praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, że odwołujący się w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w W. od 2 maja 1978 r. do 30 września 1982 r. i od 1 października 1982 r. do 21 października 1990 r. oraz w (...) S.A. w W. od 22 października 1990 r. do 30 września 1995 r. z wyłączeniem 7 dni urlopu bezpłatnego, tj. w łącznym wymiarze 17 lat, 4 miesięcy i 22 dni faktycznie wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Spełniają przesłanki uznania za wykonywane w szczególnych warunkach prace odwołującego się w ww. okresie, bowiem odpowiadają one rodzajowi prac wymienionemu wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dziale XIV: Prace różne, poz. 12: prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, bowiem były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach ślusarza-spawacza, spawacza i robotnika wykwalifikowanego-spawacza.

Praca wykonywana przez M. M. w ww. okresach spełnia wymogi pracy w warunkach szczególnych określone w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w: dziale XIV: Prace różne, pozycja 12: prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Odnosząc się do zarzutu organu rentowego, że M. M. nie udokumentował pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odpowiednim dokumentem, tj. świadectwem pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze, wskazać należy, że w ocenie Sądu zarzut ten jest niezasadny. Zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy jednoznacznie wskazują na to, że odwołujący się w spornym okresie faktycznie wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Potwierdzeniem tego jest całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ponadto, z uwagi na fakt, że Zakłady (...) w W. oraz (...) S.A. w W. już nie istnieją uzasadniony jest brak możliwości uzyskania przez odwołującego się świadectwa pracy w formie wymaganej przez organ rentowy.

W tym miejscu wskazać należy na wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 13 sierpnia 2013 r. VIII U 196/13 (LEX nr 1719026), zgodnie z którym prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał faktycznie prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem charakter i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie odpowiedniego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ze wskazaniem nazwy stanowiska pracy określonej w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Co więcej, w postanowieniu z 2 marca 2012 r. III UK 86/11 (LEX nr 1215157) Sąd Najwyższy podkreślił, że decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał za zasadne przyjęcie, że w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w W. od 2 maja 1978 r. do 30 września 1982 r. i od 1 października 1982 r. do 21 października 1990 r. oraz w (...) S.A. w W. od 22 października 1990 r. do 30 września 1995 r. M. M. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Co więcej, pracę tę wykonywał przez ponad 17 lat. Tym samym odwołujący się spełnił ustawowy wymóg posiadania co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uprawniającego do przyznania mu emerytury wcześniejszej.

W związku z tym Sąd stwierdził, że odwołujący się spełnił warunki do przyznania mu emerytury wcześniejszej. Odwołujący się osiągnął bowiem wiek 60 lat oraz wykonywał przez ponad 15 lat pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla danego stanowiska, jak również posiadał na 1 stycznia 1999 r. okres zatrudnienia w wymiarze ponad 25 lat.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Z uwagi na fakt, że odwołujący się wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze złożył 19 września 2016 r., zasadnym było przyznanie prawa emerytury od 1 września 2016 r.

Wobec powyższego i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się M. M. prawo do emerytury od 1 września 2016 r.

Jednocześnie należy podkreślić, że na mocy ustawy z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 42, poz. 338) 1 kwietnia 2009 r. dokonano nowelizacji przepisu art. 118 ust. 1a w ten sposób, że dodano do niego zdanie drugie o następującej treści: „Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”. Począwszy od 1 kwietnia 2009 r. organ odwoławczy, w tym Sąd przyznający świadczenie, w sentencji wyroku powinien zatem zamieścić orzeczenie w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego, tj. o istnieniu takiej odpowiedzialności lub jej braku. Kwestia braku takiego orzeczenia została rozstrzygnięta w uchwale Sądu Najwyższego z 24 marca 2011 r. (sygn. akt I UZP 2/11), zgodnie z którą brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Zatem Sąd władny był wyrokować w niniejszej sprawie także w zakresie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o czym orzeczono w sentencji wyroku, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego w tym zakresie. Całość okoliczności odnośnie do stażu pracy odwołującego się w warunkach szczególnych została bowiem ustalona dopiero na etapie postępowania sądowego w oparciu o dokumentację osobową odwołującego się i dopuszczoną przez Sąd opinię biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy.

Mając na uwadze, powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Magdalena Daria Figura